

Пръвъ се поселилъ въ това обширно поле Аспарухъ. Следъ успѣшнитѣ войни съ византийцитѣ, той стигналъ до Варна, но не останалъ тамъ. За буйнитѣ коне на неговитѣ хора били необходими просторни пасбища и той тръгналъ на западъ да търси сгодна земя за своята орда. Широката абобска равнина, която напомняла на Аспаруха за равнинитѣ на оставената родна земя въ Русия, привлѣкла сърцето му, и тукъ билъ изграденъ българскиятъ аулъ (лагерь). Направили външния окопъ и малки сгради вътре, въ които временно да се подслонятъ и отъ тогава почва една непрекъсната работа за разхубавяването на столицата. Но въ 811 година българската столица изпитала жестокоститѣ на неприятелското нашествие. Византийскиятъ императоръ, възползуванъ отъ отсъствието отъ столицата на българския царъ въ това време, Крумъ, превзелъ я и изгорилъ до основи. Разбира се, за тая дързостъ той скоро заплатилъ съ своя животъ въ балканскитѣ тѣснини. Българитѣ не напуснали своята столица, макаръ да била превърната въ пепелище. Започналъ се отново усиленъ градежъ, който билъ най-голѣмъ при именития строителъ въ българската история — Омортагъ.

Въ негово време били построени изново крепостъта и дворцитѣ. Дългиятъ периодъ на миръ презъ неговото царуване билъ използванъ въ непрекъснатъ строежъ. Въ това време — IX вѣкъ сл. Хр., нашитѣ съседи византийцитѣ имали висока култура, но българитѣ били достатъчно издигнати вече и построили дворцитѣ не по византийски образецъ. Въ своята далечна родина българитѣ били въ съседство съ голѣмата държава на перситѣ и